

tijd heeft haar techniek weer een zwenking gemaakt en in dit nieuwe boekje nadert zij, op bijna iedere bladzij, het gezochte — het gezocht karakteristieke, gezocht oorspronkelijke.

Ik zeg: op b i j n a iedere bladzij. Want er zijn hier ook bladzijden, die naast „Achter het Anker” een zeer behoorlijk figuur maken en ons doen hopen, dat, zij het dan na eenige aarzeling, deze zeer begaafde jonge schrijfster weer in de lijn van den eenvoud doorwerken zal.

Wat overigens haar onderwerpen betreft kan ik tot mijn spijt juist bizonder weinig evolutie in Alie Smeding constateeren. Onderwerpen? Men kan zich al bezwaarlijk zoo in het meervoud uitdrukken, er is totnogtoe in het werk van deze schrijfster maar één overheerschend sujet. Het leven schijnt haar, sinds het begin van haar schrijftersloopbaan, niet veel rijker, voller of veelzijdiger gemaakt te hebben. Niet veel wijzer of sterker zelfs. Haar ééne onderwerp: het lijden van jonge menschen onder den doem van hun sexueelen drang wordt in *D u i v e l s n a a i g a r e n* voor de zooveelste maal behandeld en haast nog scherper, wranger, wanhopiger dan tevoren. Geen man in dit boekje of 't is een wreede genotzoeker, geen jonge vrouw of ze moet een beklagenswaardig dupe heeten!

Laat ons hopen, dat een zoo sterk talent als dat van Alie Smeding niet op den duur „achter het anker” van zekere oer-menschelijke, maar daarom nog niet álles-beheerschende aandoeningen zal blijven vastliggen.

H. R.

J. W. DE BOER, *H e t B o e k G o d*. Rotterdam, Brusse, 1927.

Het is met het werk van De Boer een vreemd geval: elke nieuwe roman wekt groote — grootere — verwachtingen en nimmer worden die zoo bevredigd, als men het wel zoude wenschen. Komt het, omdat De Boer zich geen tijd gunt om af te maken, wat hij in een wilden, schoonen roes begonnen is, of reikt zijn talent naar hoogten, die hij niet bij machte is zegevierend te overschrijden? IJdel de vraag, ijdel nog het antwoord, dat vast zou willen leggen, wat vlot moet blijven op de drift van den tijd: de al-zijdige mogelijkheid van het opbloeiend kunstenaarschap, zoo vaak door een wreede, vernielzuchtige kritiek geknot en ver-sneden!

Daarom slechts dit: wat stremt telkens en telkens weer onze bewondering voor het proza van dezen schrijver? Dat hij met een vaart over de zwakke momenten in zijn „inspiratie” heen schrijft, of, dat hij enkel, volkomen onkritisch, opteekent wat hem voor den geest komt? Het eerste geeft ons een nooit ganschelijk verdwijnend gevoel van onzekerheid tegenover elke nieuw begonnen pagina; het laatste wekt onze ergernis, naar mate wij min of meer overtuigd zijn van de kostbaarheid en kostelijkheid van den opzet.

Naar het mij voorkomt — en dat schijnt mij in zekeren zin een zeer